

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 14)

Công bằng mà nói, cho đến tận phút này, Ba Thợo vẫn hiểu rằng: Thu vẫn chưa đặt hết niềm tin vào gã. Đó cũng là lẽ đương nhiên thôi. Trải qua những năm tháng khốn cùng với những bài học chua xót, cuộc đời đã dạy cho Thu nhiều điều. Cô ta đã từng có những niềm tin bị đổ vỡ và đã học được một điều: không được vội đặt niềm tin vào bất cứ ai! Bởi vậy, trong quan hệ với Ba Thợo, nếu như Thu cảnh giác cũng là chuyện dễ hiểu. Hình như trong nhiều khả năng, cô vẫn dự kiến đến cả những hậu quả xấu nhất.

Nhưng có điều mà Thu không biết: chính do hiểu được như vậy nên Ba Thợo càng thấy mình phải có trách nhiệm với cô nhiều hơn. Từ trong đáy sâu tâm khảm của gã vẫn âm ỉ cháy một thứ ánh sáng của điều thiện. Những biến động, những hoàn cảnh nhiều khi ngoài ý muốn đôi lúc đã che khuất ánh sáng ấy, nhưng điều quan trọng là nó vẫn tồn tại, vẫn âm ỉ trong con người của gã. Chính nhờ có nó, gã đã trải qua được những thử thách để quay về với bản ngã của mình. Tuy nhiên, thứ ánh sáng ấy vẫn chưa đủ mạnh để có thể soi rọi cho gã bước tới một cuộc sống khác, chưa đủ để biến gã thành một con người khác. Và cũng chính vì vậy, gã cũng đang cần một sự giúp đỡ. Thu nương tựa vào gã, nhưng nếu xét theo một khía cạnh nào đó thì chính gã lại đang nương tựa vào cô ta. Trong bối cảnh như thế này, với sự xuất hiện của Tư Bé, Năm Thiện và của Kiều Thi, nếu không có Thu, chắc chắn là gã sẽ bị cuốn theo sức hút mê hoặc của một cuộc sống tội lỗi, cho dù có thể vẫn có những day dứt, dằn vặt...

Làm thế nào bây giờ? - Ba Thợo loay hoay mãi với câu hỏi ấy. Quay trở lại với lối sống cũ, với những con người cũ thì gã không muốn. Nhưng đó lại là một trong những điều kiện để gã có thể kiếm tiền. Gã cũng biết rất rõ rằng người ta có thể kiếm tiền bằng rất nhiều cách. Nhưng trong hoàn cảnh

hiện tại của gã thì việc nhập cuộc với bọn Tư Bé, Năm Thiện có lẽ là cách nhanh nhất để tự cứu mình. Không, có lẽ cứ nhập cuộc. Phải nhập cuộc đã rồi sẽ tùy cơ mà định liệu. Sau đó, nếu xét thấy không có hiệu quả hoặc vì những lý do khác, gã sẽ tìm cách rút ra. Chắc hẳn là với bản tính của mình, Kiêu Thi chưa chịu buông tha gã một cách dễ dàng. Thị sẽ còn áp sát tới nữa. Phải cẩn thận với cô ả này nhưng cũng nên tranh thủ tận dụng cơ hội. Nghĩa là vẫn cứ nhập cuộc nhưng phải biết giữ mình. Điều quan trọng là khi thấy cần thiết, phải nhanh chóng rời bỏ bọn chúng.

Những ý nghĩ vẫn đang còn bề bộn trong lòng Ba Thạo, chợt một giọng nói rụt rè cất lên ngay bên cạnh khiến gã giật mình quay sang. Ngay bên cạnh gã, một cô gái trẻ đã ngồi đó tự bao giờ. Cô gái này chỉ mới trạc khoảng mười tám, mười chín tuổi. Khuôn mặt hiền lành được bôi dày son phấn nhưng vẫn không giấu hết những nét tiêu tụy và đôi mắt mang nỗi buồn chua chát. Trong khi Ba Thạo vẫn còn chưa biết nói gì, cô gái nhắc lại câu hỏi:

-Anh Hai buồn lắm phải không?

Không phải giọng Sài Gòn. Cô gái này chắc là từ một tỉnh nào đó trôi dạt về đây. Vẻ rụt rè chứng tỏ rằng cô ta chưa phải một kẻ dạn dày kinh nghiệm, nhưng cũng đủ cho thấy con người đáng thương này đã kịp nếm đủ những chua cay, tủi nhục của một cô gái lang thang chốn thị thành. Một thoáng im lặng, Ba Thạo chìa bao thuốc lá cho cô và hỏi:

-Cô quê đâu?

-Dạ, em từ Sông Bé qua - Cô gái châm thuốc bằng một động tác vụng về rồi khẽ nói - Anh Hai có cần gì không?

Chao ôi, lại một kẻ dưới đáy! - Ý nghĩ chua chát ấy mỗi lúc một lớn lên trong Ba Thạo. Những kẻ khốn cùng đi tìm nhau đây! Lang thang tới ngày ở công viên này, không biết cô ta đã gặp được khách nào chưa? Mà có được đồng nào lại còn phải san sẻ cho bọn bảo kê nữa. Nom cái khuôn mặt như thế kia, có khi cô ta chưa được ăn gì cũng nên. Bằng sự thông cảm, xót xa, Ba Thạo móc toàn bộ số tiền còn lại trong túi áo - số tiền ít ỏi ấy cũng chỉ có

thể mua được một bữa ăn bình dân. Gã đặt tiền xuống ghế, bên cạnh cô gái rồi lặng lẽ đứng lên bước đi.

Một thoáng sững sờ vì ngạc nhiên rồi cô gái gọi với theo:

-Anh Hai. Còn gói thuốc với hộp quẹt nè?

Không nghe thấy những tiếng gọi ấy, Ba Thệu bước thẳng ra phía cổng công viên. Phải đi thôi - Ý nghĩ ấy đang chi phối gã. Phải tranh thủ lên đường cùng bọn Tư Bé. Nếu vẫn còn cứ quẩn quanh với những suy tính, rất có thể một ngày nào đó, Thu lại sẽ phải trở lại cuộc sống giống như cô gái kia, còn gã sẽ phải trở lại hè phố với nghề sửa xe đạp như trước. Phải tự cứu mình, phải lo cho miếng cơm manh áo trước khi nghĩ đến những điều xa xôi khác...

Chương 8

Đêm lặng lẽ. Trăng hạ tuần yếu ớt tỏa ánh sáng bàng bạc trên những ngọn đồi, những rừng cây và những tán thốt nốt cô đơn. Càng về khuya, sương xuống nhiều hơn. Đôi khi có những làn gió thổi tới khiến cho không gian tràn đầy âm thanh của muôn loại côn trùng và tiếng xào xạc của cỏ cây. Rồi tất cả bỗng lắng lại tới mức có thể nghe rõ cả tiếng chó sủa băng quơ vọng tới từ những làng xóm xa xa. Dưới dòng sông nhỏ, thỉnh thoảng lại có tiếng lóc bóc của những con cá ăn đêm khiến mặt nước xao động. Thỉnh thoảng có những con chim bay vút qua với tiếng kêu khàn khàn và tiếng vỗ cánh nhẹ nhẹ càng làm tăng thêm sự vắng vẻ của một vùng đất biên giới...

Ba Thệu ngồi một mình dưới bụi cây ven sông. Gã sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã quá giờ hẹn từ lâu mà vẫn chưa thấy Tư Bé và Năm Thiện trở về. Có khi giờ này chúng đang hú hí với mấy con điểm người Khơ-me trong một hang ổ nào đó cũng nên! Ba Thệu bực dọc thở hắt ra. Nỗi khó chịu mỗi lúc một tăng lên bởi lũ muỗi không chịu để cho gã ngồi yên và những con côn trùng đôi khi lại chui vào trong cổ áo. Do ngồi lâu, hai chân gã đã bị tê cứng và buốt thon thót như thể đang bị một đàn kiến lửa đốt.

Ba Thợ cảm thấy thèm thuốc lá. Trong túi có gói thuốc lá nhưng gã không dám lấy ra. Gã kéo cao cổ áo rồi ngả người tựa vào một mô đất nhỏ. Vừa chăm chú nhìn qua bên kia sông, gã lặng lẽ suy nghĩ.

Vậy là đã hơn nửa tháng trôi qua kể từ khi gã dần bước theo bọn Tư Bé và Năm Thiện. Công việc thực ra cũng không có gì phức tạp. Gã được giao nhiệm vụ chuyên chở những thứ hàng từ bên kia biên giới đưa sang và chuyển về thành phố. Những mặt hàng ấy rất đa dạng, từ đầu máy video, cassette, tivi cho đến thuốc lá, quần áo, đồ mỹ phẩm và thậm chí cả những thứ lật vật như giẻ rửa bát, tăm tre... Hàng đưa về thành phố được tập kết tại một địa điểm thuộc quận Tân Bình và từ đó chia ra theo những đường dây khác nhau, đến những điểm tiêu thụ. Mạng lưới buôn lậu này có hàng trăm người tham gia và không chỉ ở thành phố Hồ Chí Minh mà còn tỏa rộng tới những huyện ngoại thành và những địa phương khác. Mạng lưới ấy hoạt động linh hoạt, chính xác như một cỗ máy bởi một sự chỉ đạo nào đó mà Ba Thợ không thể biết được. Về phương thức vận chuyển hàng cũng rất phong phú: đi bằng ghe, thuyền, xe máy, xe đồ, xe lam, xe tải hoặc bất cứ thứ xe cộ nào có thể tận dụng được. Mà đó chỉ mới là một đường dây. Còn có hàng chục đường dây khác nữa. Đội quân buôn lậu ấy khi rầm rộ, lúc âm thầm nhưng không bao giờ ngừng nghỉ. Lợi nhuận có thể cuốn hút tất cả.

Hơn nửa tháng đã trôi qua với những biến cố dồn dập. Mặc dù đã là một con người từng trải nhưng chỉ đến khi thực sự nhập cuộc, Ba Thợ mới hiểu được rằng: trong ván bài này đã chơi thì phải chơi đến cùng. Tuy với những cung cách không hoàn toàn giống như lối sống giang hồ, nhưng ở đây luật của kẻ mạnh vẫn là lẽ phải. Những kẻ lăm tiền hiểu rất rõ lợi thế của thứ mà chúng có trong tay và triệt để tận dụng nó. Vẫn là cái cảnh cá lớn nuốt cá bé, là sự cạnh tranh khốc liệt giữa những ông chủ lộ mặt và những ông chủ giấu mặt, giữa những phe nhóm khác nhau. Năm Thiện đã hoàn toàn đúng khi cho rằng: cái quan trọng nhất là phải có gan. Bởi vì ở đây không chấp nhận những kẻ yếu bóng vía.

Trong vài chuyến đầu tiên, Ba Thợ đã dành dụm được một khoản tiền đủ để trang trải những khó khăn trước mắt. Quả đúng đây là một công việc

có thể kiếm được tiền, nhưng dĩ nhiên là cũng đầy nguy hiểm. Phải tính toán sao cho có thể lọt qua được lực lượng kiểm tra kiểm soát. Rồi lại phải đề phòng sự tráo trở của đồng bọn và sự đe dọa của những băng cướp khác. Ở đây không thiếu gì những kẻ nếu xét bề ngoài thì chỉ là những người mang vác mướn bình thường nhưng khi có cơ hội sẽ lập tức biến thành những tên cướp liều lĩnh. Đó là chưa kể đến những băng cướp, bọn trộm vặt kéo nhau về đây như loài quạ đánh hơi thấy tử khí. Chúng đã tổ chức những vụ cướp, tống tiền khá táo tợn. Những kẻ bị cướp nếu không có khả năng giành giật lại thì đành im lặng, coi đó là một bài học chứ không dám trình báo với ai vì chính họ cũng là đối tượng bị truy lùng của lực lượng công an, hải quan và bộ đội biên phòng. Nắm được yếu tố tâm lý ấy, bọn cướp càng gia tăng những hoạt động phạm tội của chúng. Trong số những băng cướp đang hoạt động tại khu vực này, người ta nói nhiều đến một băng do tên Phước cầm đầu. Đó là một bọn hung hãn, sẵn sàng lao vào cuộc ẩu đả, giành giật không chỉ với những kẻ buôn lậu mà cả với những lực lượng của chính quyền có nhiệm vụ ngăn chặn buôn lậu.

Có một điều may mắn là từ khi tham gia đường dây này, Ba Thạo chưa từng giáp mặt với bọn cướp lần nào. Cũng có thể là do gã chỉ vừa mới nhập cuộc. Tuy nhiên, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra đụng độ. Để chuẩn bị cho điều đó, có lần Năm Thiện đưa cho Ba Thạo một khẩu súng Ru-lô nhưng gã không nhận. Trong thâm tâm, gã đã ngấy với thứ vũ khí vốn gắn liền với cái quá khứ của mình. Hơn nữa, mang súng trong người là hết sức nguy hiểm. Gã chỉ nói một cách ngắn gọn với Năm Thiện:

-Chắc gì có súng mà đã mạnh hơn?

Năm Thiện không nài. Hắn nhét súng vào thắt lưng của mình rồi gạt gù:

-Khá lắm! Nhưng nếu đụng phải tụi thằng Hai Phước, mày sẽ hiểu ngay thôi!...

Việc tăng cường các hoạt động chống buôn lậu qua biên giới, đặc biệt là chống thuốc lá ngoại nhập lậu phần nào đã làm giảm bớt sự nhộn nhịp của các băng nhóm buôn lậu nhưng không thể chấm dứt được tình trạng này.

Điều đó cũng là dễ hiểu: Biên giới thì trải dài mênh mông, còn các lực lượng của chính quyền chỉ có hạn. Hơn nữa, bọn buôn lậu luôn luôn thay đổi phương thức hoạt động một cách linh hoạt để phù hợp với tình hình. Vào thời điểm này, thay bằng việc sử dụng những nhóm đông hàng trăm người, chúng tổ chức những nhóm nhỏ hơn. Không ai có thể thống kê được trong một ngày đêm đã có bao nhiêu người qua lại trái phép ở biên giới và càng không thể biết đã có bao nhiêu tiền, vàng và hàng lậu đã được chuyển qua chuyển lại trên suốt một dải biên giới...

Đó là những nét chính của cái bối cảnh mà Ba Thạo đang hoạt động dưới sự cầm đầu của Năm Thiện. Vốn là một kẻ liều lĩnh nhưng cũng rất khôn ngoan, xảo quyệt, Năm Thiện và băng nhóm của hắn hoạt động khá thành công. Nhóm do hắn cầm đầu chỉ khoảng 8 người. Trong số đó có hai tên được hắn cầm đầu chỉ biên giới để thu gom hàng. Hai tên khác được giao nhiệm vụ đón hàng và lo phương tiện chuyên chở, Ba Thạo cùng với Tư Bé và một gã tên là Dương có nhiệm vụ áp tải hàng về ngoại thành. Riêng Năm Thiện thì giữ mối liên hệ chung và có trách nhiệm thay mặt ông chủ trả tiền sau mỗi vụ làm ăn trót lọt.

Trong quan hệ với Ba Thạo, Năm Thiện tỏ ra khá tử tế. Xem ra hắn có phần nể nang gã hơn so với những tên khác. Tuy nhiên, Ba Thạo hiểu rằng Năm Thiện chưa thực sự tin tưởng ở mình và điều đó cũng không có gì là quan trọng đối với gã. Do hoàn cảnh bắt buộc phải nhập cuộc, nhưng gã không thấy tha thiết với công việc đang làm và vẫn chờ đợi một cơ hội để có thể thoát ra khỏi hoàn cảnh này. Suốt thời gian qua, gã chưa có lần nào được ghé về thành phố thăm Thu và nhiều đêm - nhất là những đêm cô độc giữa vùng biên như thế này, gã lại càng thấy nhớ cô ta. Không rõ Thu sống ra sao? Ông chủ nhà và vợ chồng đứa cháu đáng ghét của ông ta có còn giữ trò sinh sự gì với cô ấy không?...

...Những suy nghĩ miên man lại nhường chỗ cho những nỗi lo trước mắt. Theo như kế hoạch đã định trước, tối hôm nay Ba Thạo phải chờ tại địa điểm này để đón hàng chuyển sang. Tư Bé cùng với Dương mới đi từ chiều qua, còn Năm Thiện đã vắng mặt ba bốn ngày. Theo như hắn nói, hắn phải

qua biên giới trước để nắm tình hình và đốc thúc việc thu gom hàng. Ngoài ra phải thay đổi một số chủng loại hàng theo yêu cầu của ông chủ.

Có tiếng mái chèo khua nước nhẹ nhàng rồi một chiếc xuồng hiện ra trên mặt sông. Trên xuồng có hai người. Cái dáng nhỏ thó là Tư Bé, còn kẻ dáng người đậm là tên Dương. Tuy là xuồng máy nhưng những kẻ ngồi trên lại dùng chèo tay để giữ bí mật. Chiếc xuồng áp sát vào bờ. Hai đứa dưới xuồng bước lên. Ba Thợ cũng đứng dậy. Gã khập khiễng lê đôi giò đã tê dại và lên tiếng bằng giọng câu bần:

-Sao lâu quá vậy? Có hàng đó không? Năm Thiện đâu?

Tư Bé trả lời:

-Xong cả rồi. Anh Năm đã kèm hàng theo ghe. Anh dặn tụi mình về đón tại Hóc Môn...

Như vậy là lần này Năm Thiện lại thay đổi phương thức vận chuyển hàng. Ba Thợ cùng Tư Bé quay lại, còn Dương xuống xuồng chèo đi. Khi xuồng mới đi được một đoạn, Ba Thợ bỗng nghe có một tiếng hô vang lên trong đêm khuya tĩnh lặng:

-Xuồng ai đó? Dừng lại!

Cả hai vội vã cúi thấp người xuống. Có tiếng lao xao ở phía bờ sông. Tiếp theo là tiếng xuồng máy rồ lên và tiếng hô: “Đứng lại”. Chắc là Dương đang vượt sông để chạy tháo thân. Có tiếng một phát súng vang lên. Tiếp đó là mấy phát nữa. Những ánh đèn pin loang loáng quét trên mặt nước cho thấy chiếc xuồng không có người lái đang xoay giữa dòng nước. Không biết tên Dương đã thoát được hay là đã bị trúng đạn?

Ba Thợ nắm tay Tư Bé lao vọt đi. Men theo những bụi cây, cả hai nhằm thẳng chỗ để xe, cầm đầu cầm cổ chạy như hóa điên...

(Còn tiếp)

Đức Dũng

